

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedige meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Strenge Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachtster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljontje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongenshart; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Grootte Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prarie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK.

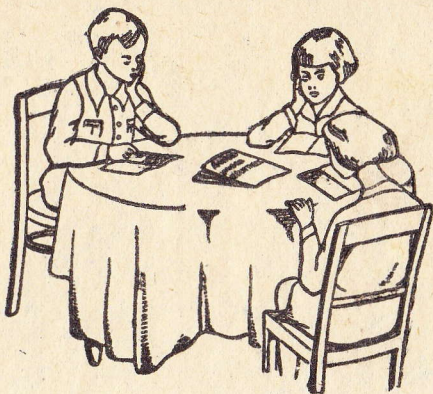
Derde druk.

Nr. 24.

A. HANS.

Grapjes en Vroolijke Vertellingen

A. HANS

Derde druk.

Grapjes en Vroolijke Vertellingen

UITGAVE
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

Deze week bevat ons boekje vroolijke plaatjes en grapjes. Wij zijn overtuigd, dat gij die gaarne lezen zult. En op de feestjes kunt ge ze na vertellen en anderen prettig bezig houden.

't Is waar.

Heer. — Jantje, zijt gij thuis de oudste ?

Jantje. — O neen, mijnheer, vader en moeder zijn veel ouder dan ik.

Tweelingen.

Zekere moeder was de trotsche bezitster van een tweeling, die als twee druppels water op elkaar geleek. Op een avond hoorde zij nu en dan gegichel uit de richting van het bed, waar de kinderen lagen.

— Waarom lacht ge toch zoo ? vroeg de moeder.

— O, 't is niets ! antwoordde Lena, een der twee, gij hebt alleen maar mij tweemaal gewasschen, en Marie heelemaal niet.

Vorken.

— Wat zijn dat, vader ?

— Dat zijn hooivorken, jongen.

— Hooivorken ? Maar de paarden eten het hooi toch zonder vorken.

Een stille hoop.

Buurman is in den tuin bezig nagels te slaan in de latten van den lei-boom tegen den muur. De kleine Pieter staat bij den weg en kijkt aandachtig toe.

— Wel jongen, vraagt de buurman vriendelijk, wilt gij ook het tuinvak leeren ?

— Neen, antwoordt Peter eenigszins aarzelend.

— Wat boezemt u dan zooveel belang in ?

— Ik wou alleen maar hooren, zegt Peter, wat gij zeggen zou als gij u met den hamer op de vingers sloeg.

Zij plaagden elkaar.

Zij waren vijanden. Bill was veroordeeld, omdat hij een uurwerk had gepikt. Jim, wegens diefstal van een koe. En thans boeten beiden hun schuld in de gevangenis. Bij de dagelijksche wandeling op de binnenplaats kwamen ze elkaar voorbij.

— Hm, schimpte de koedief, kunt ge me ook zeggen hoe laat het is ?

— Dat kan ik, spotte de uurwerkdief, tijd om te melken.

Natuurgeschiedenis.

Een onderwijzeres vroeg aan een vroolijk blondkopje op de bewaarschool of ze ook zeggen kon hoe er een olifant uitzag.

— Een olifant, antwoordde de kleine, is een os, die den staart voor aan zijn kop heeft.

Het hangt er van af.

— Pieter — Zoo'n groot stuk taart gaat ge voor tanter wegzetten ?

Moeder. — Maar neen, het is voor u.

Pieter. — O, wat een klein stukje.

Dat klopt !

Onderwijzer. — Jan, als ik u vandaag twee konijnen geef en morgen nog eens drie, hoeveel konijnen hebt ge dan ?

— Jan. — Zes, meester...

Onderwijzer. — Neen, jongen, twee en drie is vijf.

Jan. — Ja, meester, maar ik heb er al een thuis.

Baas boven baas.

Jaap. — Kerel, we hebben hier in een barak den langsten soldaat van de wereld.

Jan. — De langste ? Hoe lang is die dan ?

Jaap. — Twee meter twintig.

Jan. — Twee meter twintig ? Dat heeft niets te beteekenen. Bij ons in de kazerne is er een sergeant, die zóó lang is dat hij op zijn knieën moet gaan liggen om z'n hoofd te krabben.

Leer om leer.

Swift, een beroemd Engelsche schrijver, moest uitgaan en vroeg aan zijn knecht om zijn laarzen.

— Waarom zijn ze niet gepoetst ? zei Swift.

— Och, het was de moeite niet. Ge moest toch uit en de laarzen zullen dadelijk weer vuil zijn.

Swift antwoordde niets, maar even later vroeg de knecht om den sleutel van de etenskast.

— Waarom moet ge dien hebben ? vroeg zijn meester.

— Ik heb nog niet ontbeten.

— Och, dat is de moeite niet, want binnen een paar uur hebt ge toch weer honger.

Een goede les.

Mijnheer Van Haecke, kapelaan te Brugge, moest een dame bezoeken. Hij belde aan het huis. Juist zag hij de dame aan het raam kijken. Vlug trok ze haar hoofd weg. De meid deed open en zei

— Mevrouw is niet thuis...

— Doe dan de complimenten aan mevrouw en zeg haar, dat ze haar hoofd moet meenemen, als ze nog eens uitgaat.

Een slimmerik.

Mijnheer Knobbels schreef aan zijn vriend : « Ik heb mijn snuifdoos bij u vergeten. Geef ze met den brenger van dit briefje mee ».

Maar toen mijnheer Knobbels den brief wilde sluiten

zag hij zijn snuifdoos op de kas staan. En hij schreef onderaan zijn brief : « Ik heb mijn snuifdoos gevonden, Doe dus geen moeite ze te zoeken ». En hij liet door den knecht den brief wegbrengen.

Een goede afspraak.

Karel ging naar een kinderfeest. Zijn moeder deed hem beloven dat hij, indien het na afloop van het feest mocht regenen, niet te voet zou thuis komen maar een rijtuig zou nemen. Het geld er voor gaf zij hem mee in den loop van den avond begon de regen te stroomen en mama verheugde zich, dat zij alles zoo goed met haar jongen had afgesproken. Met dat al komt Jan om tien uur druipnat in huis.

— Wat is dat nu ? Ik had u gezegd een rijtuig te nemen

— Dat heb ik ook gedaan, moeder. Maar ziet ge, als ik met u eens rijd, moet ik altijd binnenin zitten. Nu ik alleen was, heb ik bij den koetsier op den bok gezeten. 't Regende wel een beetje, maar 't was toch zoo plezierig.

't Zou moeilijk gaan.

— Maar Suska, knorde mevrouw, 't is schande zoo veel stof als hier op de meubelen ligt. Ge kunt er uw naam wel in schrijven.

— Neen, dat kan ik niet, antwoordde Suska.

— Ik zeg u van wel ! riep mevrouw boos.

— Neen, mevrouw, ik kan het niet. Ik heb nooit schrijven geleerd.

Een goede raad.

Oom Dirk stopt zijn neef — een student — nogal wat zakgeld toe. Het werd hem echter te veel. Met zachtheid zou hij er eens een stokje voor steken.

— Sapperloot, Dirk, hoe moet ik aan al dat geld voor u komen ?

— Sparen oom, altijd sparen !

Versproken.

Mevrouw. — Ik kan niet lezen, wat er op deze postkaart staat.

Dienstmeisje. — Ik heb ook al geprobeerd mevrouw, maar ik kon er ook niet uit wijs worden.

Misverstand.

Een vriendelijke schoolopziener is in de school. De juffrouw houdt rekenoefeningen.

— En hoeveel centiemen zijn nu 2 en 1 centiem ?

Marietje zwijgt. De schoolopziener steekt drie vingers omhoog, dat Marietje het zien zal. Doch deze be-grijpt 't anders en zegt :

— Juffrouw, meneer moet even naar achteren !

De gewoonte.

Een oud vrouwtje verzocht een buurman een brief

van haar zoon te willen voorlezen. Door het onduide-lijk schrift brak hij voortdurend het lezen af, waarop het moedertje aanmerkte :

— Ja, ja, dat schrijven is van mijn goeden jongen thuis stotterde hij ook altijd.

Naar de letter.

Nieuwe portier. — Ge moet uw wandelstok hier afgeven.

Museumbezoeker. — Ziet ge niet dat ik er geen heb ?

Portier. — Dan moet ge hem gaan halen ; voor schrift is duidelijk ; alvorens binnen te gaan, zijn stok afgeven.

Moeilijke vraag.

Vriendelijke oude heer. — Gij wilt weten hoe laat het is ?

Meisje. — Neen, mijnheer ; maar wilt gij ons zeg-gen of wij al een uur van huis zijn, want dan moet ik terugkeeren.

Onbeschaamd.

Kastelein. — Zoo'n onbeschaamheid heb ik nog nooit beleefd. Daar komt me een kerel binnen, doet tien centiemen in de muziekautomaat en gaat daarna bij de bezoekers met het bakje rond.

Moeilijk !

Korporaal. — Waar gaat ge naartoe ?

Soldaat. — Gaan wandelen, korporaal. Ik heb de mondelinge toelating van den kapitein.

Korporaal. — Laat ze mij zien.

Practisch.

Jantje. — Ja dokter, als ik goed levertraan drink krijg ik telkens van moeder vijf centen.

Dokter. — En wat koopt ge daar dan voor, ventje ?

Jantje. — Moeder doet het geld in een spaarpot en koopt daarvoor weer nieuwe levertraan.

Goed gedaan.

Een jongen sprong haastig in een coupé van een volen trein en zag één plaatsje onbezet naast een forsche uitzienden heer. Maar hij kon daar niet gaan zitten omdat er een zware reistasch lag.

— Bezet, mijnheer ? vroeg hij

— Ja... mijn vriend is juist eventjes weggegaan, hij zal dadelijk terug zijn.

De jongen ging echter toch op de plaats zitten, terwijl hij zeide :

— Ik zal opstaan, zoodra uw vriend terugkomt.

Het teeken van het vertrek werd gegeven.

— Uw vriend moet maar oppassen, zeide de jongen. De trein is reeds in beweging.

Toen vervolgde hij met iets teleurstelling in zijn stem :

— Uw vriend heeft den trein gemist, maar... hij zal zijn bagage niet verliezen, daar zal ik voor zorgen... en hij gooide de tasch uit het raampje.

De dikke heer sprong woedend op, en had juist den tijd om nog even een schijntje van de tasch te zien — zijn tasch natuurlijk — die over het perron rolde.

Een slaapmiddel.

Wiebel leed aan slapeloosheid. Hij had allerlei middeltjes geprobeerd, maar 't hielp niets.

Een vriend raadde hem aan, zoo gauw hij in bed lag te gaan tellen. Dan zou hij zeker spoedig insluimeren

En den volgenden dag vroeg de vriend :

— Hebt ge mijn raad gevolgd, te tellen tot ge in slaap viel ?

— Ja, zei Wiebel, en ik telde tot 26.400.

— En toen vielt ge in slaap ?

— Neen 't was ochtend en tijd om op te staan.

Een slimmerik.

— Jantje, zei moeder, toen ge uw vijf karamels met uw zuster verdeeldet, gaaft gij er haar dan drie ?

— Neen, moeder. Het was geen paar, dus ik at er een op, alvorens ik ze begon te verdeelen.

Ze meende het goed.

De baas moest even zijn bureel verlaten. De kuischvrouw was er nog bezig.

— Zeg eens, zei de koopman, als ge den telefoon

daar hoort bellen, roep dan door die buis « Hallo » en luister aan de andere, die ge aan uw oor houdt.

— Kan dat geen kwaad, mijnheer ? vroeg de vrouw.

— Wel neen ! Ge moet niet bang zijn.

De koopman ging heen. Wat later rinkelde de bel en de vrouw deed hetgeen haar gezegd was.

— Ik ben Smits... Heb olie voor u en zal ze dadelijk zenden. Houd u gereed ze te ontvangen ! zoo klonk het achterdochtig.

Drie minuten later kwam de baas terug en hij zag hoe de vrouw een emmer onder de spreekbuis hield.

— Maar wat doet ge nu ? riep de koopman.

— Wel, mijnheer, ge waart pas weg of iemand riep dat hij olie voor u wilde zenden. Ge moest u gereed houden ze te ontvangen... Zoodus sta ik met een emmer klaar, die olie kan er door de buis in loopen...

De kleine ingenieur.

— Wat voert ge hier uit, Alfons ? laat vader toch slapen !

— Och, ziet u, ma ! dat is een windmolen, dien ik gemaakt heb ! Als ik dien pa voor 't gezicht houd en hij begint te snorken, dan gaat de molen aan 't draaien. Aardig, hé ?

Innemen.

Een familie in New-York bezat een fraaie Angorakat, die ieders lieveling was. Op zekeren dag werd poes ziek. De Veerarts werd gehaald en schreef een

poeder voor. Maar poes wilde niet innemen. Men deed de medicijn in hare melk, sproeide ze over stukjes vleesch, 't hielp alles niets, poes raakte het eten niet aan. Het haar in de keel gooien en daartoe den bek open te maken, mocht niemand gelukken. Men was ten einde raad. Daar kwam toevallig een Iersch buiten-meisje in de keuken en hoorde van de ontsteltenis.

— Kom, sprak zij, geef mij het geneesmiddel maar en wat spekvat. Ik raad dat ik het er in krijg !

Vlug roerde zij den poeder door het vet en besmeerde even vlug de niets kwaads vermoedende poes met dit mengsel over haar fraaien pels. Onverwijls begon onze poes haar toilet te maken en zich schoon te likken. en... de poeder was binnen !

Schalksch.

In een damesgezelschap onderhield men zich met anekdoten. Een meisje van 12 jaar, dat ook een bijdrage wilde leveren, vertelde dat zij op eene wandeling in een mierennest had getrapt. « En wat denkt ge wel, eindigde haar verhaal, dat ik vond toen ik 's avonds mijn kous uittrok ?

— Wel luidde het antwoord, natuurlijk mieren !

— Neen... mijn been !

Uit een opstel.

...In het schoollokaal zijn vele banken met talrijke inktkokers, waar de kinderen inzitten...

Niet om antwoord verlegen.

Jan. — Als tante mij eerst had laten nemen, zou ik zeker den kleinsten appel gekozen hebben !

Marie. — En waarom klaagt ge dan ? Ge hebt nu ook den kleinsten.

Rad spreken.

Zeg eens vlug achter elkaar :

Achter in den hof hangen drie droge doeken ; drie droge doeken hangen droog.

Wil wou wol weven. Wat wou Willem weven ?
Wol wou willem weven.

Hoe knoopt Kobe zijn knopkes toe ? Zoo knoopt Kobe zijn knopkes toe.

Knaap de kapper knipt en kapt heel knap, maar de knecht van Knaap de kapper knipt en kapt nog knapper dan Knaap de kapper knipt en kapt ; maar Knaap de kapper knipt en kapt heel knap.

De lucht die jaagt. Hoe mocht de lucht wel jagen ?
Te Moes achter de kerk.

Woont een korte, gekrulde, gekrolde, gekroezelde klerk,

En die heeft kort, gekruld, gekrold, gekroezeld haar.
'k Wou da'k bij dien korten, gekrulden, gekrolden, gekroezelden klerk waar !

Fransch en Vlaamsch.

Als we in Vlaanderen ambtenaren hadden die slecht Vlaamsch spraken, zeiden wij wel tot hen :

— « Quelle heure est-il, *skilwact* ? »

— « Halver huit, Madam' ».

— « Oui, *hier en daar een peu*, Madam' ».

— « Vous parlez bien de français, *skilwact* ? ».

De bril.

Een man, die nog vrij onbeschaafd was, had eens gezien dat de oude menschen een bril droegen als zij lazzen. En hij dacht :

— Zoo'n bril moet ik ook hebben.

Hij ging naar een oogarts, en vroeg om een bril. Deze gaf hem er een, lei toen een boek voor hem en vroeg :

— Kunt gij nu lezen ?

En de man antwoordde :

— Neen.

Nu paste de oogarts hem verschillende soorten brillen, die hij in voorraad had, maar telkens met denzelfden uitslag. En hij riep uit :

— Maar man, ge moet dan zonder bril kunnen lezen ?

— Wel neen, zei de man, ik heb nooit lezen geleerd. Daarom wil ik juist een bril koopen.

Dat was moeilijk.

Uit den brief van een plattelandsmeisje aan haar nichtje in de stad :

« Lieve nicht, ik ben uw adres kwijt. Ik hoop, dat deze brief u bereikt met het adres, zooals ik het nu geschreven heb. Als ge hem niet ontvangt, schrijf me dan dadelijk ! »

In een gasthof.

— Dus enkel eieren en eierkoek zijn hier te krijgen ? Wat kunt ge me aanraden, Jan ?

— Hm... eieren zou ik niet aanraden, die zijn gewoonlijk slecht, maar neemt u eierkoek daar zijn geen eieren in.

Goedkoope ruilhandel.

Een man kwam een tabakswinkel binnen en vroeg eenige sigaren. Hij kreeg ze.

— Bij nader inzien, zei hij, ze weer op de toonbank leggende, had ik toch liever sigaretten. Ge wilt die sigaren toch omruilen ?

— O, zeker, mijnheer.

De klant stak de sigaretten in zijn zak en begaf zich naar de deur.

— Neem mij niet kwalijk mijnheer, riep de winkelier, maar gij hebt de sigaretten nog niet betaald.

— Natuurlijk niet hernam de ander verontwaardigd, heb ik niet de sigaren in ruil gegeven ? Daar liggen ze op de toonbank.

— Maar die had ge ook niet betaald.

— Ik heb ook immers geen sigaren gekocht...

En de vreemdeling vertrok, den winkelier in de onzekerheid latende, wie van beiden de schelm of het slachoffer was.

Nooit goed.

— Och baas, ik ben mijn gezicht kwijt klaagde een winkeljongen tot zijn patroon. Kijk maar, ik kan de boter op mijn brood al niet meer onderscheiden.

De baas zei aan zijn vrouw, dat ze zoo karig met de boter geweest was, en wenkte haar den jongen ook een stuk kaas te geven.

— Och baas, baas, riep deze thans.

— Wel, wat is er nu weer ?

— Wel, nu heb ik mijn gezicht weerom, nu kan ik door de kaas heen 't allerfijnste schrift lezen.

Plichtsgevoel.

Het gebeurde in een dorpje in Holland.

De oude nachtwaker vierde zijn gouden ambtjubileum en hem werd 's nachts door de zangvereeniging een serenade gebracht. Nadat het eerste vers gezongen was, trad de oude naar voren en dankte ieder afzonderlijk met een warmen handdruk. Toen, met verheffing van stem zeide de man zichtbaar ontroerd :

— Mijne heeren, ik ben diep ontroerd, maar helaas ik moet u allen opschrijven, daar u verzuimd hebt om verlof te vragen aan de overheid voor deze serenade.

Een misrekening.

Koopman. — Ik zal uw salaris met 50 fr. verhoogen. Ge zijt in het laatste jaar bijzonder nauwgezet en oplettend bij 't werk geweest. Ik geloof niet dat ge u een enkelen keer hebt misrekend.

Boekhouder. — Slechts éénmaal.

Koopman. — Wanneer dan ?

Boekhouder. — Ik rekende er op, dat ik 100 frank opslag zou krijgen.

Het lief manneke.

Bezoeker. — Is dat de kleine Paul ?

Huisvrouw. — Ja, dat is mijn oudste lieveling. Een lief manneke, hé ?

— Ja, maar hij schijnt mij voor den dokter te houden.

— Hoe dat ?

— Hij steekt voortdurend zijn tong tegen me uit.

De twee slimme smeden.

Een rijk heer kreeg aan beide zijden van zijn woning een smidse. Nu had hij door het vreeselijk geweld dag noch nacht eenige rust meer. Toen het niets hielp of hij beide smeden al smeekte toch een beetje zachter te hameren, begon hij allerlei voordeeltjes te beloven indien zij maar wilden verhuizen. Eindelijk na hun goede sommen te hebben toegezegd, sloegen de twee smeden toe : nu, dan zouden zij verhuizen. In zijn overgroote blijdschap over hun aanstaand vertrek, bood de heer nog een afscheidsmaal aan. Op het einde van het maal, nadat zij zich terdege te goed gedaan hadden, vroeg de gastheer hun, wàar zij nu voortaan van plan waren te gaan wonen ?

— Wel mijnheer, zei een hunner. Jan komt in mijn huis en ik ga in 't zijne. Zoo verhuizen we allebei, om u plezier te doen.

Langs een omweg.

Jan. — Tante, vergrooten de glazen van uw bril ?

Tante. — Ja, een beetje, jongen. Wat zou dat ?

Jan. — Och, doe dan den bril af, als ge een boterham voor mij snijdt.

Voorzichtig.

— Mijnheer de beenhouwer, zoudt gij, als 't u be-
lieft, dat kapmes eens willen neerleggen ?

— En waarom ?

— Ziet ge, mijnheer de beenhouwer, ik heb hier uw
rekening, en mijn vrouw... ja, neem het niet kwalijk,
maar ze vindt die rekening nog al gepeperd, en ik zou
u wat uitleg willen vragen, als gij dat kapmes neerge-
legd hebt.

Knappe vader.

Jongen. — Mijn prentenboek is mooier dan dat van
u.

Meisje. — Ja, maar mijn vader heeft een mooier
uniform, en die heeft uw vader niet.

Jongen. — En mijn vader kan zijn haar van zijn
hoofd nemen, dat kan uw vader niet.

Niet altijd.

Bezoeker. — Rookt die schoorsteen altijd zoo hard ?

Boer. — O, neen, alleen als er vuur in is.

Practisch.

Student. — Kunt ge me 200 brieven drukken van
den volgende inhoud :

Leuven, datum postmerk.

M. M.,

Uwe rekening kan ik eerst over drie maanden be-
talen.

Hoogachtend.

PLATZAK, Student.

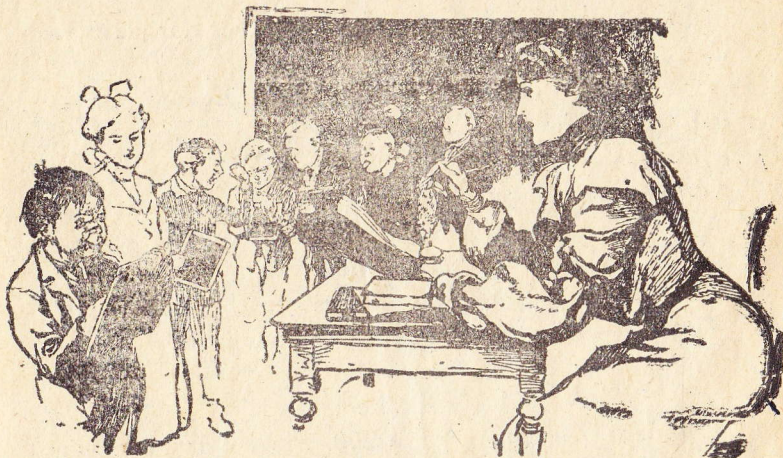
Drukker. — Zeker, mijnheer !

Student. — Uitmuntend, zend me er morgen dan 199 en beschouw den tweehondersten als aan u gericht.

De reden.

Jufvrouw. — Piet, ge hebt u niet gewasschen.

Piet. — De pomp staat droog, jufvrouw.. We hebben maar een emmer water van den buurman gekregen en

ik mocht het niet zwart maken. Maar morgen hebben we meer water en dan zal ik me bij het opstaan tweemaal wasschen.

Vroolijk zijn opschriften aan de huizen onlangs gezien bij de inhaling van den burgemeester te West-Vleteren.

P. Kinoo :

Petrus Kinoo, de timmerman,
Viert voor U, zoo goed hij kan,
Timmer-, koper-, ijzerwerk,
Biedt hij U, al even sterk.
Wilt ge goed door 't leven gaan ?
Potten, pannen heeft hij staan,
Waar men kan een brokske in braân.
Om een boer van zijn peerd te slaan.

Cam. Ryckebosch :

Leef Burgemeester, lange jaren
Tot welzijn der West-Vleternaren,
En is uw broek versleten per malheur,
Ik verkoop per meter in alle koleur
Beste stoffen — 't is al maar een weten
Ik zal u wel seffens een nieuwen meten.

Cyr. Depuydt :

Hier groet U blij Cyriel Depuydt,
Oprecht, doch zonder veel geluid.
En saâm met hem nog zeven Puydjes
Die lachend groeten door de ruitjes.

Slim.

Een oude dame komt bij den veearts.

— Ach, dokter, zoudt gij dit arme beest weer gezond kunnen maken ? En ze haalde daarbij een flesch voor den dag, met een stervende goudvisch.

De veearts is verbluft, maar antwoord na kort nadenken :

— Laat het dier maar hier en kom morgen terug.

Daarop gaat hij voor vijftig centiemen een nieuwe goudvisch koopen.

De dame, den volgenden dag, is verrukt een zoo gezonde visch aan te treffen en vraagt :

— Hoeveel ben ik u schuldig ?

— Vijf frank !

Onder jongens.

Twee gazettenjongens vochten. Jan was er heel slecht afgekomen en verwijderde zich al schreiend, toen hij een medelijdende heer ontmoette, die hem één frank gaf, hem troostte, en hem zei, niet meer te schreien. Toen de heer zich verwijderd had, kwam Piet aangelooopen, zeggende :

— Jan, ik moet de helft van uw frank hebben, want had ik u niet geslagen dan hadt ge in 't geheel niets gehad.

In zijn zak.

Negermoeder (tot haar zoon). — Ge hebt weer gelokst, Sam ! Ge hebt twee tanden verloren !

Sam. — Neen, moeder. Ik heb ze opgeraapt en ze zitten in mijn zak.

Hoe sterk het hem maakte.

Een student had een vat bier in zijn kamer staan,

geheel in strijd met regel en gewoonte. Hij werd voor den president ontboden, die sprak :

— Mijnheer, men deelt mij mede, dat ge een vat bier in uw kamer heb staan. Nu, welke verklaring hebt ge daarvan te geven ?

mij heeft aangeraden elken dag een weinig bier te drinken als versterkend middel.

— Wel, mijnheer, de zaak is deze, dat mijn dokter

— Zoo, zoo ! En hebt ge van het gebruik daarvan al eenig nut gehad ?

— O, ja, mijnheer. Toen het vat vóór twee dagen pas in mijn kamer gebracht werd, kon ik het nauwelijks optillen. Nu kan ik het met het grootste gemak dragen.

De slimme vriend.

Een opziener bezoekt de school op een klein dorpje. Hij stelt allerlei vragen aan de verschrikte kinderen en vraagt ten slotte op strengen toon :

— En nu, jongens, wie heeft de « Leeuw van Vlaanderen » geschreven ?

Een kleine jongen, die hij juist aankijkt, stamelt angstig :

— Ik heb 't niet gedaan, meneer...

Dien avond vertelt de opziener aan een vriend :

— Wat heb ik van middag moeten lachen. 'k Vraag daar aan een jongen wie de « Leeuw van Vlaanderen » geschreven heeft en hij antwoord half huilend : « Ik heb 't niet gedaan, meneer ! »

De vriend lacht uit volle borst :
— Ha-ha, die is goed. En natuurlijk had de bengel 't
toch gedaan !

In school.

De meester geeft les in aardrijkskunde. Hij stelt
allerlei vragen. Maar Willem luistert niet ; die zoekt
in zijn zakken naar een glazen marbel.

— Willem, vraagt de meester, waar is het eiland
Corsica ?

— In mijn Zondagsche jas, antwoordt Willem, die
aan zijn knikker denkt. En hij keek vreemd op, toen de
heele klas in lachen uitbarstte.

Een steek.

Jufvrouw Maas had bezoek van eenige dames en
diende de koffie op met koekjes. Jufvrouw Maas zag
hoe jufvrouw Mulder onder het drukke praten telkens
een koekje wegsnapte. En jufvrouw Maas zegt tot een
andere vriendin :

— Kom, jufvrouw Meur, neem nog een koekje, ze
staan er voor.

— Dank u, ik zal niet meer gebruiken.

— Wat ? Bedanken, na twee koekjes ? Neem een
voorbeeld aan juffrouw Mulder, die heeft er al elf ge-
geten.

En jufvrouw Mulder werd rood als vuur.

Hij hielp.

Een heer had twee luie knechten. Eens opende hij
de deur van de keuken en vroeg :

— Pieter, wat doet gij ?

— Niets mijnheer !

— En gij, Klaas ?

— Ik help Pieter, mijnheer...

Uit den ouden tijd.

Zebedeus, die schooljongen was in uw grootvaders
tijd : « 't Is nooit genoeg. Nu heb ik vandaag al de
aardappelen van den meester geplant, het linnen van
meesters vrouw naar de beek gebracht, meesters kindje
pap gegeven, in den winkel boodschappen gehaald, de
kleinen de letters geleerd, vijf ganzenpennen gesne-
den, en omdat ik mijn les niet afgeschreven heb moet
ik schoolblijven. Ha, morgen zal ik zelf de pap opeten,
van de boodschappen snoepen, het stof in de hoekjes
vegen, den haard twee keer laten uitgaan, zout ver-
geten in meesters aardappelen te doen, allemaal om
hem te plagen... »

De zwaluw.

Als de zwaluw in de Lente terugkomt uit 't Zuiden
zegt ze volgens de kinderen :

« Laatstmaal, als ik hier was,
vond ik hier 'n korentas,
'n havertas, 'n vlassentas,

en nu vind ik hier niet.

Alles is verkwtet !

Kwitter-kwetter, kwetter-kwetter, kwiet-kwiet-kwiet !

'k en zie het niet 'k en vind het niet,

en waar is dat gebleven ?

't is naar de merkt

en door de kert (d.i. molensteen)

verfrutseld en verwreven ».

Te Nevele kloeg de zwaluw :

« Als ik over jaar hier was,

vond ik nog 'nen korentas,

en 'nen deelt met vlas.

't Is nu al verfrutseld en verwreven.

Wat voor een stoute boer is dat ? »

In het Payottenland :

Als ik verleën jaar vertrok

liet ik hier 'nen erwintas,

'nen korentas,

'nen schelf vol vlas.

En nu is 't allemaal verdistruweerd

wet, wit, wiet.

Van steenen.

Een jonge baron kwam bij een molenaar en was fier op twee kostbare steenen in zijn ring : « Maar welk nut hebben die steenen ? » vroeg de molenaar. —

« Och, nut, nut, dat is voor 't schoon ». — « Maar,

mijnheer de baron », hernam de molenaar, « ik heb ook twee kostbare steenen. Wilt ge ze eens zien ? » En de man bracht den bezoeker bij zijn molensteenen. « Deze », zei hij, « stellen me in staat mijn brood te verdienen, en ze bewijzen al de menschen van het dorp goeden dienst door hun graan te malen ».

De beste koe.

Een man kwam het boerenhuis binnen geloopt en riep : « Baas, baas, uw beste koe zal stikken ! » De boer liep verschrikt naar buiten. — « Daar, kijk ! » zei de man, en hij wees naar de pomp, in welker mond of tuit een groote wortel zat.

Watermelk.

Melkboer. — Ik geloof dat 't zal gaan regenen.

Huisvrouw. — Nu, naar uw melk te oordeelen, heeft het al geregend.

In de rede gevallen.

— Dames en heeren, riep een kwakzalver uit, ik heb bijna overal deze beroemde pillen verkocht en nog nooit heb ik er een klacht over vernomen. Dat is toch wel een bewijs, dat...

Zoo gebeurde het.

Een meid moest twee vazen naar een ander kamer brengen. Ze liet een vaas vallen die brak. « Maar, Marietje, hoe gebeurde dat nu toch ? » vroeg hare mees-

teres. — « Zoo, mevrouw », antwoordde de meid, en ze liet ook de andere vaas vallen.

Een snuggere knecht.

— Albert, zei de meester, ge moet me morgen om vier uur wekken, want om vijf uur wil ik aan den trein zijn.

— Mijnheer zal dan wel zoo goed zijn, mij vijf minuten vóór vier te bellen.

Kende de hond het ?

Een bezoeker komt op een hoeve, waar een hond hem blaffend nadert.

— Houdt uw mond ginder ! roep de bezoeker.

— Wees niet bang, ge kent toch het spreekwoord : « Blaffende honden bijten niet », sprak de boer.

— Gij kent dat spreekwoord, ik ken het, maar kent uw hond het ? Dat is de kwestie.

BERICHT.

Voortdurend herdrukken wij vroeger verschenen nummers.

Vraag ze in de boekwinkels of aan de dagbladverkoopers.

Er zijn steeds veel vroegere boekjes voorradig
Elke week verschijnt een nieuw.
